

Ujirin Benedek

Pista bácsi éjféli miséje

Mit szól az elnök, ha megtudja? ...

Eljött a karácsony, mint minden évben, december végén, ahogy szokott. Szenteste van. Már évek óta bujkál a fejemben, hogy el kellene mennem az éjféli misére. De mit szól az Elnök, ha megtudja, hogy az éjféli misén voltam. Valamikor kamasz koromban voltam éjféli misén utoljára, pontosabban majdnem öt évtizede. Akkor tömve volt a templom. Akkor úgy éreztem, hogy az egész falu ott tolong a templom körül, várva az éjféli mise kezdetét. A hatalmas templomba be se fértek az emberek. Vajon most járnak-e az éjféli misére? – ezen tőprengtem...

Mert elmennék én most is, csak tudnám, hogy nem jár-e valami hátránnyal? ... Nem szeretném, ha megbélyegezne a tsz vezetősége, ha megtudnák, hogy az éjféli misén voltam. Mondják többen, hogy nem jár semmi hátránnyal, ha néha elmegy az ember templomba, de én nem hiszem...Sőt, az egyik tsz-tagtársam fiát tavaly szentelték pappá. Azt is hallottam, hogy mostanában a miniszterek és a papok együtt munkálkodnak a békéért... Elmegyek, az utca sötét, a gyermekek kicsúzlították a villanyégőket végig az utcánkban. Nyugodtan mehetek, nem lát meg senki... A templomban a kórus alatt meghúzódok az egyik sarok félhomályában.

A templom bejárata tömve van. Korábban kellett volna jönnöm. Mégis megpróbálok betolakodni a kigondolt sarokba. Amint befűrtam magam a kijárat szenteltvíztartóig, láttam, hogy középen a két padosor közé teljesen üres! Szent Isten! Hát senki sem mer előremenni? – pedig a templom belsejében van hely bőven. Hát hogy mernék én előremenni, amikor évtizedek óta nem voltam templomban. Mindenki szeme elé... Az jutott hirtelen eszembe, hogy akik hátul tolongunk, valamennyien féltünk, mint ördög a tömjéntől...

A plébános úr a szószékre lépett és szép szavakkal kérte a híveket, hogy fáradjanak beljebb, egészen a szentélyig. Nem mozdul előbbre senki egy centit sem. Nagyon szomorú vagyok – mondta a plébános úr, és elindult hátra a szorongó tömeg felé a kórus alá. – Kedves testvéreim, jöjjenek előre, hogy az utcáról is be tudjanak jönni az isten házába. – Majd egyenesen felém tartott és kettőnkbe belénk karolt. – Na, jöjjenek kedveseim – és vezetett mindkettőnket előre a szentélyig egy kis padba oldalt, mely valamikor kiváltságos személyek részére szolgált. – Itt kényelmesen végigimádkozhatják az éjféli misét – mondta a plébános úr. Majd újra hátrament, a kórus alá. A veríték kivert, istenem, most itt vagyok az egész falu szeme előtt, ragyogó fényben, pedig az örökmécses pislogása is bőven elég lenne... Ugrik a

Ujirin Benedek

Ujirin Benedek

prémium – a kocsira spórolunk. Apropos! A plébános úr azt mondta, hogy itt nyugodtan imádkozhatunk. Gyorsan hozzáfogtam magamban imádkozni azt az imát, melyre nagyanyám tanított gyermekkoromban... „Most segíts meg Mária, óh Irgalmas Szűzanya”... Azt mondta nagyanyám: Fiam ezt az imát jól tanuld meg, mert az életben nagy szükségben megsegít a Szűzanya...

Igaza volt a nagyanyámnak, mert a második világháborúban a lövészárokból folyton ezt az imát mormoltam. Lőni egyet sem mertem, mert akik kidugták fejüket a lövészárokból, azokat eltalálták a golyók. Így én állandóan imádkoztam, közben azt figyeltem, mikor kell hátrafelé futni – a hátrafelé futásban én voltam az első. Mit is csinálhattunk volna ismétlőpuskával modern géppisztolyok ellen? ...

De mit tesz Isten, a plébános úr újabb két embert vezet karonfogva felénk. Csak nem így akarja előrecipelni az embereket hátulról... Szentséges Szűz Anyám! nem is akárhog vezet: A tsz-elnököt és a tanácselnököt vezeti. – Végem van! – ki sem gondoltam e két szót, a tsz elnök ránk mosolygott... Mi vissza. Nagy kő esett le a szívemről.

Az emberek lassan megindultak előre és zsúfolásig megtelt a templom. Elkezdődött az éjféli mise. A Mennyből az angyalt buzgón énekelte az egész nép. A tsz-elnök hangja mint jó kántoré, úgy hallatszott... Boldogan meséltem a családnak, hogy milyen élményben volt részem.

Két hét múlva hivatott a tsz-elnök az irodába. Meglepetésemben eszembe sem jutott elimádkozni a „Most segíts meg Mária”-t... Szorongva léptem be az irodába, köszöntem. Az elnök mosolyogva fogadott és kezét rázott velem. Majd egy borítékot vett elő és kezembe adta mondván: István bácsi, kiváló munkájáért négyezer forint kitüntetésben részesítem...

Ujirin Benedek

